

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi viết những dòng chữ này đúng vào ngày giỗ giáp năm của linh mục Giuse Tiến Lộc (ngày 5 tháng 12). Một trong những kỷ niệm mà tôi không bao giờ quên là cái hôm ban cai tù gọi tên cha để đọc lệnh tha. Cha vui mừng chia hết cho anh em còn ở lại những gì gọi là gia tài mà những tù nhân dưới chế độ cộng sản có được : chiếc chiếu rách, cái xô, cái bát, cái ca, cái thìa bằng nhựa với chiếc quạt giấy...rồi cha ung dung bước ra khỏi tù. Ôi ! Sao cha sung sướng thế ! Ai cũng ước mơ được thả về như cha nhưng không biết bao giờ mới đến phiên mình ? Vậy mà điều không ai ngờ lại xảy ra : Không đầy một tháng sau, cửa buồng giam lại mở và cha Tiến Lộc thân thương lại cũng ung dung bước vào y như lúc bước ra ! Thế là anh em phải hoàn trả lại những gì mà cha đã chia cho cách đó không lâu. Riêng tôi phải trả lại cho cha cái ca bằng nhựa mà trắng.

Mặc dầu ở tù nhưng hình như người tù lại rất tự do, sao lạ thế ? Đúng vậy, những năm tháng ấy tôi sống rất tự do, tôi không lệ thuộc vào vật chất, mà có quái gì đâu để bám víu vào chứ ? Mấy bộ quần áo tù rách tả tơi, Một đôi dép râu hay đôi guốc tự chế với bằng ấy thứ mà tôi vừa kể bên trên. Sống thật đơn giản, không có gì để sợ mất mát, nên tâm hồn rất tự do. Trong Tin Mừng hôm nay, tôi đọc thấy ông Gioan Tẩy Giả mặc áo lông lạc đà, ăn châu chấu và mật ong rừng, cuộc sống rất đạm bạc. Điều này cho thấy ông không dính bén với vật chất tiền tài. Từ đó ông được tự do để sống theo ơn gọi của mình. Cách sống của ông nhắc nhở chúng ta về các hệ lụy của vật chất, danh vọng, tiền tài trên thế gian này. Ta sở hữu vật chất hay vật chất sở hữu ta ?

Mỗi người chúng ta cần có thái độ coi nhẹ vật chất mới có được thái độ tự do để làm những quyết định khôn ngoan, phù hợp với lý trí, nhân phẩm và nhất là đẹp lòng Chúa. Thông thường ai trong chúng ta cũng biết điều này, nhưng khi phải làm những quyết định, ta sẽ phải đắn đo nhiều, phần lớn vì ta bị ràng buộc vào vật chất, danh vọng hay chức quyền. Bởi đó, lời kêu gọi Mùa Vọng, nhất là gương sống của thánh Gioan, giúp ta cố gắng vượt qua những níu kéo của vật chất trần thế để được thông dong mà sống theo thánh ý Chúa. Biết bao gia đình phân tán cũng chỉ vì tiền tài vật chất làm chủ trong tâm khảm vợ chồng. Biết bao cảnh bất hiếu cũng vì con cái làm nô lệ tiền bạc. Tiền bạc vật chất ghê gớm thật, vậy mà ít người nhận ra nó rất ư nguy hiểm.

Tôi trích câu chuyện vô danh, không tác giả, chỉ đề là “An Indian Story” mà linh mục Nguyễn Trọng Tước đề cập đến trong quyển “Những Trang Nhật Ký Của Một Linh Mục”, như sau : Câu chuyện bắt đầu chỉ là miếng vải che thân, rồi dần dần nhu cầu sinh ra nhu cầu, sau cùng nhà đạo sĩ đánh mất lý tưởng hạnh tu. Làm thế nào nhà đạo sĩ Sadhu đã bỏ cuộc, đã đánh mất hành trình tu giới của chính mình ? Dưới đây là câu chuyện :

“Ở một ngôi làng nọ, có một vị đạo sĩ, dân gian gọi là Sadhu, ông tu thân lâu ngày, gần đạt đến bậc thánh nhân. Dân chúng ngưỡng mộ, quý mến nhà đạo sĩ ấy lắm, kẻ đến thỉnh ý, kẻ tầm thầy học đạo, kẻ đến khấn xin...Một ngày kia, thấy vị đạo sĩ rách rưới, kẻ qua đường biếu nhà đạo sĩ một manh vải che mình. Những lúc thầy Sadhu ngồi thiền niệm, bầy chuột cứ tưởng thầy là tượng gỗ nên rúc vào tấm vải gặm nhấm. Tội nghiệp, cũng lại một kẻ qua đường thấy thế, biếu thầy Sadhu một con mèo để bắt chuột. Dân trong làng thương tình, thay phiên nhau đem sữa nuôi con mèo. Rồi một ngày nọ, có kẻ hành hương từ phương xa, nghe tiếng thom nhân đức, đến viếng nhà đạo sĩ. Người phụ nữ giàu có ấy tặng thầy Sadhu một con bò để lấy sữa nuôi con mèo. Để nuôi con bò, dân làng làm cho nó cái chuồng. Thế là, từ dạo đó con bò có chuồng, còn vị đạo sĩ thì vẫn ngồi ở gốc cây và không có nhà. Thấy thế, có cái gì không ổn, cho nên dân trong làng bèn cất cho thầy Sadhu một căn nhà”. Đó là phần đầu của câu chuyện, xem ra rất bình thường và cũng rất hợp tình hợp lý.

“Từ ngày ấy trở đi, nhà đạo sĩ không còn nhiều thời giờ tu niệm như xưa. Ông phải bận rộn nuôi con bò để lấy sữa nuôi con mèo. Nuôi con mèo để nó đuổi lũ chuột. Ông phải lo sửa sang quét dọn căn nhà. Dân trong làng không muốn nhà đạo sĩ mất thời giờ vì những chuyện tầm thường ấy nên họ gửi một người đàn bà đến cất cỏ nuôi con bò, săn sóc con mèo và cả việc dọn dẹp trong căn nhà của ông thầy để ông thầy có giờ tu.

Nhà đạo sĩ đã có tấm vải che thân, có con mèo đuổi chuột, có con bò cho sữa, có căn nhà để ở, và có người đàn bà săn sóc cuộc đời mình. Chẳng bao lâu, nhà đạo sĩ không còn thời gian tĩnh mịch nữa, ông có đầy đủ mọi thứ vật chất hết rồi. Còn đâu là con đường tu đạo ? Ông cưới người đàn bà làm vợ và hết tu”!

Người ta làm chủ của cải, rồi một ngày bị của cải lấy mất tự do lúc nào mà họ không ngờ. Để lòng mình làm chủ hay bị của cải làm chủ vẫn luôn luôn là một thứ giằng co khôn khổ. Thật khó để mình chiếm hữu của cải chứ không phải để của cải chiếm hữu mình.

